

PATRIOT

1. Moravskoslezská filmová stopa: Herci (filmů) pro pamětníky

22.12.2023 Patriot - Roman Vojkůvka

strana: 98 rubrika: Film - téma

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** herec (2); Ostrava; ostravském

(část 3)

V poslední části seriálu věnovanému pozapomenutým hercům narozeným v našem kraji najdete deset osobností, jejichž životní cesty jsou si opět v mnohém podobné. Ve valné většině vystudovali herectví, vesměs prošli mnoha divadly a ve filmu nikdy nedostali hlavní roli. Až na výjimky jsou dnes už prakticky neznámí a proto považují za důležité uvádět nejen podrobný výpis snímků, ve kterých se objevili, ale i jejich role, aby je každý, kdo se kinematografií zajímá do hloubky, mohl v kýžených filmech snadno identifikovat.

Eduard Muroň se narodil 16. 9. 1931 v Ostravě-Vratimově a s herectvím začal už jako patnáctiletý v Divadle mladých (dnešní Divadlo Petra Bezruče). O dva roky později se přestěhoval do Brna, aby se stal hercem Městského divadla mladých (do roku 1955), Divadla Julia Fučíka (do pětadesátého), inspicentem v Divadle bratří Mrštíků (1965–1969) a poté až do penze členem Státního divadla. Díky malému vzrůstu, chlapeckému vzezření a hlasu, který nikdy nezhrubnul, hrával i v dospělosti dětské role.

Vincka, dítě, které v komedii Slepice a kostelník (1950) svede na ideologicky závadnou cestu Vlasta Burian, si zahrál v osmnácti letech. Jeho druhou a poslední filmovou rolí byla postava pikolíka, jenž svědectvím očistí dvojici hlavních postav v Kavárně na hlavní třídě (1953).

Eduard Muroň zemřel po krátké těžké nemoci 7. ledna 2012 v Brně. Sudetský Němec Oto Ševčík (narozen 23. 10. 1931 v Karviné jako Otto Maxmilián Albert Schefczik), se vyhnul poválečnému odsunu z Československa pro těžkou nemoc matky a pokročilý věk otce. Jako student působil herecky ve školních sborech v těšínském gymnáziu a hrál i s tamními ochotníky, v roce 1955 pak absolvoval činoherní režii na brněnské JAMU. Následujících pět let režíroval v pražském Vesnickém divadle (bylo založeno v roce 1945 komunistickým ministrem zemědělství Júliusem Ďurišem a zaniklo v roce 1962), poté pracoval jako režisér i herec v Divadle J. K. Tyla v Plzni, v pražském divadle S. K. Neumanna a opět v Plzni.

Po listopadu 1989 dělal uměleckého šéfa činohry a režiséra brněnského Národního divadla, ve stejných funkcích působil i v pražském Divadle pod Palmovkou. Ačkoliv se do paměti filmových diváků nejsilněji zapsal rolemi německých okupantů, v nichž exceloval nejen díky dokonalé znalosti němčiny, ale i díky vzhledu, který zapadal do Hitlerova pojetí árijce, překvapivě debutoval na plátně jako vězeň koncentračního tábora v dramatu Přežil jsem svou smrt (1960). Poté lze jeho role rozdělit do tří skupin, z nichž první zahrnuje nacisty všeho druhu. Ve filmu Smrt si říká Engelchen (1963) coby dezertér z řad SS ještě přeběhl na správnou stranu, v Atentátu (1964) jako důstojník SD (bezpečnostní služby SS) už však sloužil naplno říši.

V dramatu Ať žije republika (1965) byl řadovým německým vojákem, v partyzánském dramatu Sedm havranů (1967) povýšil na důstojníka SS a zůstal jím i v Baladě o narození (1970). Ve snímku Klíč (1971) přešel k wehrmachtu, ve sci-fi Akce Bororo (1972) ztvárnil nacistu v důchodu, ve snímku o posledních dnech Marušky Kudeřkové ...a pozdravuji vlaštovky (1972) hrál tlumočnicka okupantů. Ve velkofilmu Dny zrady (1973) byl vedoucím Sudetoněmecké strany, ve snímku z pražského povstání Svítalo celou noc (1980) desátníkem wehrmachtu, v dramatech Ta chvíle, ten okamžik (1981) a Poslední motýl (1990) pak znovu důstojníkem SS. Druhá skupina Ševčíkových postav jsou cizinci, opět převážně Němci, ale nejen oni. Ve Dvou tygrech (1966) byl německým řidičem, ve špionážní krimi Lekce (1971) německým agentem Müllerem, v podobně zaměřené Akci v Istanbulu (1975) pracovníkem spolkové zpravodajské služby, v propagandě Vítězný lid (1977) francouzským generálem, v Co je doma to se počítá, pánové... (1980) opět Francouzem (turistou), v Písni nemilovaného (1981) monackým kněží, v komedii UŽ (1995) oceněné anticenou Plyšový lev německým turistou v Praze a Němce si zahrál i ve španělském filmu Dívka tvých snů (1998). Třetí kolonka skýtá role ostatní. V Místence bez návratu (1964) hrál úředníka, v Marketě Lazarové (1967) františkána, v dramatu Já, spravedlnost (1967) muže jménem Henri, v komedii Svatej z Krejčárku (1969) byl svatebčanem, v historické krimi Výstřely v Mariánských Lázních (1973) novinářem, v propagandě Kronika žhavého léta (1973) automechanikem, v dramatu Lásky mezi kapkami deště (1979) majitelem nočního podniku, v životopisném Julkovi (1979) překvapivě nemučil Fučíka, ale byl ředitelem školy, v opět biografické Božské Emě (1979) ztvárnil chemika, v Romanetu (1980) o Jakubu Arbesovi leutnanta, v komedii Od vraždy jenom krok ke lži (1982) psychologa, v dramatu Poločas štěstí (1984) vrchního, v Podivných přátelstvích herce Jesenia (1985) muže jménem Ďoubal, v Máchově životopise Mág (1987) faráře, v pohádce O princezně Jasněnce a létajícím ševci (1987) byl zlým Řimbuchem, v úletu Atrakce švédského zájezdu (1989) primářem, v poctě krvákům Josefa Váchala Krvavý román (1993) se stal pirátem, ve sci-fi Akumulátor 1 (1994) lékařem, v historickém Řádu (1994) šlechticem, v dramatu Kuře melancholik (1999) opět doktorem, ve snímku o německém eugenickém projektu Pramen života (2000) překvapivě knihkupcem, v Princezně ze mlejna 2 (2000) slizským knížepánem, v muzikálu Rebelové (2001) podruhé ředitelem školy a naposled se objevil v historickém snímku Útěk do Budína (2002). Oto Ševčík zemřel na rakovinu 25. února 2003 v Praze.

27. 10. 1931 se v Ostravě narodil Stanislaw Waniek. Vystudoval JAMU v Brně, poté působil na polské scéně Divadla v Českém Těšíně, odkud v roce 1958 přešel na jeho scénu českou. Poté prošel divadly v Kladně, Novém Jičíně a v Uherském Hradišti, aby zakotvil v Šumperku, kde i 2. 11. 2012 zemřel.

Ve filmu se objevil pouze jednou, jako obviněný v Kladivu na čarodějnice (1969), v televizi ho bylo možné zhlédnout ve dvoudílném snímku Start do protisměru (1987) a v epizodě Četnických humoresek (1997) s názvem Repetent.

Drahomír Ožana narozený 8. 10. 1933 v Ostravě, začal svou kariéru jako neškolený **herec** v **ostravském** Městském divadle mladých, poté hrál v Novém Jičíně, Šumperku a v Příbrami. Dalších čtyřicet let byl členem souboru Slezského divadla Opava, kde působil až do roku 2016 a kde také založil soubor zaměřený na pohádkovou tvorbu pro děti. Před kamerou debutoval rolí inženýra v dramatu Město mé naděje (1978), jediném filmu kariéry. V televizi byl plodnější, natočil téměř dvě desítky pořadů, z nichž nejznámější jsou minisérie Arrowsmith (1997) a seriál ostravské televize Stavý rachotí (1983).

Zamřel 20. 1. 2022 v Opavě.

Jiří Michný se narodil 13. 2. 1935 v Ostravě. Na konci padesátých let vystudoval pražskou DAMU a do následného angažmá v plzeňském Divadle J. K. Tyla odešel se svou pozdější manželkou Janou Hlaváčovou. V roce 1963 se jim narodila dcera Tereza, bohužel dva roky poté byla Jiřímu diagnostikována roztroušená skleróza.

Roku 1966 odchází do invalidního důchodu, tři roky nato v Ostravě umírá. Terezu později adoptoval druhý muž Jany Hlaváčové, Luděk Munzar. Jiří Michný se na filmovém plátně objevil pouze dvakrát.

Debutoval v easternu Smrt v sedle (1958) a filmovou kariéru zakončil dramatem Obžalovaný (1964), kde si zahrál svědka.

Otcem Jana Faltýnka (*12. 4. 1936, **Ostrava**) byl **herec** Arnošt Faltýnek, který ztvárnil víc než osmdesát filmových a televizních rolí, je tedy zřejmé, že Jan měl herectví v genetické výbavě. Vyučil se elektrikářem a od sedmnácti let byl osvětlovačem v teplickém divadle, kde brzy začal i hrát. Tam si ho také všiml hostující Oldřich Nový a nabídl mu práci v Praze. Poté Faltýnek prošel Městským divadlem v Příbrami a opět v hlavním městě divadly Jiřího Wolker, S. K. Neumanna a Městskými divadly pražskými.

Filmaři si ho všimli velmi záhy.

V dramatu Naděje (1963) dostal roli výčepního, ve Smrti na Jehle, jedné ze tří povídek filmu Zločin v dívčí škole (1965) hrál horolezce. Vedlejší role se zhostil v komedii o vzácném tetování Muž, který stoupl v ceně (1967) a detektivem byl v rodinném snímku Když má svátek Dominika (1967). Ve válečném Maratónu (1968) tak trochu fušoval do řemesla Otu Ševčíkovi rolí německého okupanta, více se ale specializoval na příslušníky československých ozbrojených složek. V dramatu Člověk není sám (1971) byl sice pouhým řidičem StB, zato v Cestách mužů (1972) už to dotáhl na agenta. V rodinném filmu Družina černého pera (1973) se stal vojenským policistou, příslušníkem VB pak ve filmech Tři nevinní (1973), Drahé tety a já (1974), Dým bramborové natě (1976), Neříkej mi majore! (1981), Zátah (1984) a Dva lidi v zoo (1989). Od výše zmíněného debutu se hodně pohyboval i v restauračním prostředí.

Ve filmech Rodeo (1972) a Bíbr Grizzly (1973) byl hostinským, v dramatu Dvojí svět hotelu Pacifik (1975) číšníkem, v psychologickém Pomerančovém klukovi (1975) kuchařem a v Hrách pro mírně pokročilé (1986) dokonce kabaretiérem. Zahrál si i zahradníka v Lekci (1971), v muzikálu Hvězda padá vzhůru (1974) kouzelníka, rukojmí v Motivu pro vraždu (1974), řidiče ve filmech Na konci světa (1975) a Neohlížej se, jde za námi kůň!

(1979), v Zrcadle pro Kristýnu (1975) manžela pacientky, v Tak láska začíná... (1975) kádrového referenta, v Julkovi (1979) majitele biografu, v Poprasku na silnici E 4 (1979) cihláře a v komedii S tebou mě baví svět (1982) taxikáře. Jan Faltýnek zemřel 12. prosince 1995 v Praze na rakovinu, kvůli níž přišel i o zrak.

22. 7. 1936 spatřil v Ostravě světlo světa tanečník, herec a mim Jaroslav Čejka. Ač dlouhá léta tančil na prknech Národního divadla v Praze, proslavil se zejména imitováním slepice, Tiny Turner a Charlieho Chaplina. V roce 2008 obdržel cenu Thálie za celoživotní dílo a poslední léta aktivního života strávil ve Směšném divadle Ludka Soboty. Ve filmech se objevoval v malých rolích, spojených většinou s jeho divadelním zaměřením. V muzikálu Kdyby tisíc klarinetů (1964) byl tanečníkem, v krimi Alibi na vodě (1965) měl roličku hosta a v cirkusovém dramatu Lidé z maringotek (1966) dubloval v klaunském kostýmu Jozefa Kronera.

V Nevěstě (1970) ztvárnil Chaplina, v Ukradené bitvě (1972) baletáka, v Trháku (1980) osvědčenou slepici, v mafiánské parodii Buldoci a třešně (1981) číšníka, v Putování Jana Amose (1983) ješitu v Labyrintu světa, v dramatu Poločas štěstí (1984) byl striptérem transvestitou, v pohádce O princezně Jasněnce a létajícím ševci (1987) zmateným komořím, v projektu Ludka Soboty Nebát se a nakrást (1999) hostem vernisáže a v Pamětnici (2009) jedním z abiturientů. V nedokončeném filmu Kluci, to je víla! (1998), v němž plánuje komiksová postava Black Power zničit původní českou pohádku, ztvárnil čarodějnici. Projekt zkrachoval kvůli nedostatku financí a sporům producentů s rodiči účinkujících dětí. Jaroslav Čejka zemřel 11. 10. 2022 v Praze.

Zdeněk Hradilák (*13. 8. 1938, Ostrava) vystudoval obor režie na Vyšší filmové škole v Čimelicích, po vojně se ale rozhodl pro kariéru herce. Postupně hrál v divadlech v Pardubicích, Gottwaldově, Ostravě a v Městských divadlech pražských. Lze ho vidět v malých rolích v několika filmech. V krimi Žirafa v okně (1968) jako strážmistra VB, v trezorovém Uchu (1969) coby muže s vázou, v dramatu Běž, ať ti neuteče (1976) v roli ředitele Stavoprojektu, jako švagra ve Skandálu v Gri-Gri baru (1978) a otce ve filmu Chlapi přece nepláčou (1979). V Trnovém poli (1980) hrál podivína zvaného Zlatokop, v historickém snímku Každému jeho nebe (1981) malíře a literáta Emila Artura Longena.

V Mé lásce s Jakubem (1982) byl předsedou KSČ, v Zámku "Nekonečno" (1983) vychovatelem v pastáku, ve Výjimečné situaci (1985) jako kapitán VB podruhé rozšířil řady moravskoslezských filmových policistů a v Dobrém světle (1986), v němž Karel Heřmánek vášnivě fotí nahé děvy, byl předsedou MNV. Zdeněk Hradilák zemřel 23. ledna 1988 v Praze.

Bert Schneider se narodil 14. 4. 1941 v Karviné. Od dětství toužil stát se pilotem, přísné zdravotní požadavky na toto povolání mu bohužel nedovolily vzlétnout.

S herectvím začal bez uměleckého vzdělání po absolvování maturity v oblastních divadlech v Chebu a Příbrami. U filmu se objevil ještě před třicítkou jako vrchní v muzikálu Svatá hříšnice (1970). Jeho následující role byly militantního typu, konkrétně dělostřelec ve Dnech zrady (1973) a zbrojnoš v Noci na Karlštejně (1973). V pozdějších letech si postavy válečníků zopakoval ve snímcích Zbraně pro Prahu (1974), Sokolovo (1974), Hvězda padá vzhůru (1974), Mys Dobré naděje (1975) a Osvobození Prahy (1976). I on byl častým členem policejních složek, ať už esenbákem, či kriminalistou a to ve filmech Zatykač na královnu (1973), Tři nevinní (1973), Noc oranžových ohňů (1974), Osud jménem Kamila (1974), Čekání na déšť (1978), Čas pracuje pro vraha (1979), Městečko (2003) a příslušníkem VB byl i v oblíbené komedii Zítřka to roztočíme, drahoušku...! (1976). Zahrál si i jiná povolání. V Kronice žhavého léta (1973) byl honákem, ve Výstřelech v Mariánských Lázních (1973) obhájcem, v komedii Tři chlapi na cestách (1973) mechanikem, v satirě Hroch (1973) básníkem, v únorových propagandách Dvacátý devátý (1974) a Vítězný lid (1977) dělníkem a anglickým atašé, v Malé mořské víle (1976) podmořským ceremoniářem, ve sci-fi Zítřka vstanu a opařím se čajem (1977) zaměstnancem firmy

zprostředkovávající výlety do minulosti, v Panu Tau (1988) barmanem. V dramatu Horká zima (1973) se stal chlápkem ve větrovce, v komedii Jak utopit dr. Mráčka (1974) kulturistou na plovárně a ve sci-fipro mládež Odysseus a hvězdy (1976) svatebčanem. Bert Schneider v roce 2023 oslavil osmdesáté druhé narozeniny. René Gabzdyl (*25. 7. 1943, Ostrava) zamířil po maturitě na Univerzitu Palackého v Olomouci, aby tam nejen čtyři roky studoval biologii a zeměpis, ale zároveň se jako zpěvák, textař, tanečník a choreograf stal součástí amatérského divadla Skumafka. Vysokoškolská studia hodil za hlavu, jakmile dostal nabídku na roli v divadle Semafor. Jeho filmografie započala rolí mladíka ve výstavní síni v komedii Dívka s třemi velbloudy (1967). Objevil se i v trezorovém Pastáku (1968), poté v sondě do zákulisí populární hudby Bylo čtvrt a bude půl (1968) ztvárnil muzikanta, což si zopakoval ve své poslední filmové roli v komedii Můj hříšný muž (1986). V Případu pro začínajícího kata (1969) ztvárnil povaleče, ve filmech Flirt se slečnou Stříbrnou (1969), Hry lásky šálivé (1971) a Rusalka (1977) pak využil své taneční dovednosti. V Nevěstě (1970) hrál herce, v romanci Jakou barvu má láska (1973) televizního hlasatele, ve sci-fi Zítřka vstanu a opařím se čajem (1977) pilota, v Poprasku na silnici E 4 (1979) cihláře, v rodinném hororu "Babičky dobíjejte přesně!" (1983) opraváře. Ve slavných Třech veteránech (1983) splynul s davem jako zarostlý muž, naopak nepřehlédnutelný byl jako paša v Amadeovi (1984). René Gabzdyl zemřel 30. prosince 2005 v Praze.

Zdeněk Sedláček se narodil 3. 7. 1950 ve Frenštátě pod Radhoštěm. Roku 1969 odmaturoval na taneční Státní konzervatoři v Praze a poté absolvoval herectví na pražské DAMU.

Ve filmu se objevil poprvé jako šestnáctiletý, coby dvanáctiletá verze hlavního hrdiny (Petr Čepek) v Údolí včel (1967). Jeho druhou filmovou rolí byl syn předsedy v dramatu Den sedmý, osmá noc (1969), následovala postava tanečníka v Hrách lásky šálivé (1971), trojrole Lojza, svazák a pozůstalý v dramatu Cesty mužů (1972), kolem motokrosu se motal v Rodeu (1972), v Pavlínce (1974) byl zjizveným vojákem a postavou jménem Roman ve snímku Požáry a spáleniště (1980) svou filmovou kariéru uzavřel. 6. 3. 2000 v Brně podlehl rakovině.

F O T O distributoři

Eduard Muroň ve filmu Slepice a kostelník, kdy mu bylo 18 let.

Oto Ševčík (vlevo) ve filmu Poslední motýl (1990).

Jan Faltýnek ve filmu Zločin v dívčí škole (1965).

Zdeněk Hradilák ve filmu Běž, ať ti neuteče (1976).

Zdeněk Sedláček ve filmu Údolí včel.

Moravskoslezská filmová stopa:

Herci (filmů) pro pamětníky

(část 3)

R Roman Vojkůvka

FOTO distributori

V poslední části seriálu věnovanému pozapomenutým hercům narozeným v našem kraji najdete deset osobností, jejichž životní cesty jsou si opět v mnohém podobné. Ve valné většině vystudovali herectví, vesměs prošli mnoha divadly a ve filmu nikdy nedostali hlavní roli. Až na výjimky jsou dnes už prakticky neznámí a proto považují za důležité uvádět nejen podrobný výpis snímků, ve kterých se objevili, ale i jejich role, aby je každý, kdo se kinematografií zajímá do hloubky, mohl v kýžených filmech snadno identifikovat.

Eduard Muroň se narodil 16. 9. 1931 v Ostravě-Vratimově a s herectvím začal už jako patnáctiletý v Divadle mladých (dnešní Divadlo Petra Bezruče). O dva roky později se přestěhoval do Brna, aby se stal hercem Městského divadla mladých (do roku 1955), Divadla Julia Fučíka (do pětadesátého), inspicientem v Divadle bratří Mrštíků (1965–1969) a poté až do penze členem Státního divadla. Díky malému vzrůstu, chlapeckému vzezření a hlasu, který nikdy nezhrubnul, hrával i v dospělosti dětské role. Vinčka, dítě, které v komedii **Slepice a kostelník** (1950) svede na ideologicky závadnou cestu Vlasta Burian, si zahrál v osmnácti letech. Jeho druhou a poslední filmovou rolí byla postava pikolika, jenž svědecktím očistí dvojici hlavních postav v **Kavárně na hlavní třídě** (1953). Eduard Muroň zemřel po krátké těžké nemoci 7. ledna 2012 v Brně.

Sudetský Němec **Oto Ševčík** (naroz. 23. 10. 1931 v Karviné jako Otto Maxmilián Albert Schefczik), se vyhnul poválečnému odsunu z Československa pro těžkou nemoc matky a pokročilý věk otce. Jako

Eduard Muroň ve filmu *Slepice a kostelník*, kdy mu bylo 18 let.

student působil herecky ve školních sborech v těšínském gymnáziu a hrál i s tamními ochotníky, v roce 1955 pak absolvoval činoherní režii na brněnské JAMU. Následujících pět let režíroval v pražském Vesnickém divadle (bylo založeno v roce 1945 komunistickým ministrem zemědělství Júlusem Ďurišem a zaniklo v roce 1962), poté pracoval jako režisér i herec v Divadle J. K.

by SS) už však sloužil naplno říši. V dramatu **Ať žije republika** (1965) byl řadovým německým vojákem, v partyzánském dramatu **Sedm havranů** (1967) povýšil na důstojníka SS a zůstal jím i v **Baladě o narození** (1970). Ve snímku **Klíč** (1971) přešel k wehrmachtu, ve sci-fi **Akce Bororo** (1972) ztvárnil nacistu v důchodu, ve snímku o posledních dnech Marušky Kudeřikové

Sudetoněmecké strany, ve snímku z pražského povstání **Svítilo celou noc** (1980) desátníkem wehrmachtu, v dramatech **Ta chvíle, ten okamžik** (1981) a **Poslední motýl** (1990) pak znovu důstojníkem SS. Druhá skupina Ševčíkových postav jsou cizinci, opět převážně Němci, ale nejen oni. Ve **Dvou tygrech** (1966) byl německým řidičem, ve špiónážní krimi **Lekce** (1971) německým agentem Müllerem, v podobně zaměřené **Akci v Istanbulu** (1975) pracovníkem spolkové zpravodajské služby, v propagandě **Vítězný lid** (1977) francouzským generálem, v **Co je doma to se počítá, pánové...** (1980) opět Francouzem (turistou), v **Písni nemilovaného** (1981) monackým kněžím, v komedii **UŽ** (1995) oceněné anticonou Plyšový lev německým turistou v Praze a Němce si zahrál i ve španělském filmu **Divka tvých snů** (1998). Třetí kolonka skýtá role ostatní. V **Místence bez návratu** (1964) hrál úředníka, v **Marketě Lazarové** (1967) františkána, v dramatu **Já, spravedlnost** (1967) muže jménem Henri, v komedii **Svatej z Krejčárku** (1969) byl svatebčanem, v historické krimi **Výstřely v Mari-**

Tyla v Plzni, v pražském divadle S. K. Neumanna a opět v Plzni. Po listopadu 1989 dělal uměleckého šéfa činohry a režiséra brněnského Národního divadla, ve stejných funkcích působil i v pražském Divadle pod Palmovkou. Ačkoliv se do paměti filmových diváků nejsilněji zapsal rolemi německých okupantů, v nichž exceloval nejen díky dokonalé znalosti němčiny, ale i díky vzhledu, který zapadal do Hitlerova pojetí árijce, překvapivě debutoval na plátně jako vězeň koncentračního tábora v dramatu **Přežil jsem svou smrt** (1960). Poté lze jeho role rozdělit do tří skupin, z nichž první zahrnuje nacisty všeho druhu. Ve filmu **Smrt si říká Engelchen** (1963) coby dezertér z řad SS ještě přeběhl na správnou stranu, v **Atentátu** (1964) jako důstojník SD (bezpečnostní služ-

...a pozdravuji vlaštkovy (1972) hrál tlumočníka okupantů. Ve velkoformátu **Dny zrady** (1973) byl vedoucím

ánských Lázních (1973) novinářem, v propagandě **Kronika žhavého léta** (1973) automechanikem, v dra-

Oto Ševčík (vlevo) ve filmu *Poslední motýl* (1990).

matu **Lásky mezi kapkami deště** (1979) majitelem nočního podniku, v životopisném **Julkovi** (1979) překvapivě nemučil Fučíka, ale byl ředitelem školy, v opět biografické **Božské Emě** (1979) ztvárnil chemika, v **Romanetu** (1980) o Jakubu Arbesovi leutnanta, v komedii **Od vraždy jenom krok ke lži** (1982) psychologa, v dramatu **Poločas štěstí** (1984) vrchního, v **Podivných přátelstvích herce Jesenia** (1985) muže jménem Ďoubal, v Máchově životopise **Mág** (1987) faráře, v pohádce **O princezně Jasněnce a létajícím ševci** (1987) byl zlým Řimbuchem, v úletu **Atrakce švédského zájezdu** (1989) primářem, v počtě krvákům Josefa Váchala **Krvavý román** (1993) se stal pirátem, ve sci-fi **Akumulátor 1** (1994) lékařem, v historickém **Řádu** (1994) slechticem, v dramatu **Kuře melancholik** (1999) opět doktorem, ve snímku o německém eugenickém projektu **Pramen života** (2000) překvapivě knihkupcem, v **Princezně ze mlejna 2** (2000) slizkým knížepánem, v muzikálu **Rebelové** (2001) podruhé ředitelem školy a naposled se objevil v historickém snímku **Útěk do Budína** (2002). Oto Ševčík zemřel na rakovinu 25. února 2003 v Praze.

27. 10. 1931 se v Ostravě narodil **Stanislav Waniek**. Vystudoval JAMU v Brně, poté působil na polské scéně Divadla v Českém Těšíně, odkud v roce 1958 přešel na jeho scénu českou. Poté prošel divadly v Kladně, Novém Jičíně a v Uherském Hradišti, aby zakotvil v Šumperku, kde i 2. 11. 2012 zemřel. Ve filmu se objevil pouze jednou, jako obviněný v **Kladivu na čarodějnice** (1969), v televizi ho bylo možné zhlédnout ve dvoudílném snímku **Start do protisměru** (1987) a v epizodě **Četnických humoresek** (1997) s názvem Repentent.

Drahomír Ožana narozený 8. 10. 1933 v Ostravě, začal svou kariéru jako neškolný herec v ostrav-

ském Městském divadle mladých, poté hrál v Novém Jičíně, Šumperku a v Příbrami. Dalších čtyřicet let byl členem souboru Slezského divadla Opava, kde působil až do roku 2016 a kde také založil soubor zaměřený na pohádkovou tvorbu pro děti. Před kamerou debutoval rolí inženýra v dramatu **Město mé naděje** (1978), jediném filmu kariéry. V televizi byl plodnější, natočil téměř dvě desítky pořadů, z nichž nejznámější jsou minisérie **Arrowsmith** (1997) a seriál ostravské televize **Stavy rachotí** (1983). Zamřel 20. 1. 2022 v Opavě.

Jiří Michný se narodil 13. 2. 1935 v Ostravě. Na konci padesátých let vystudoval pražskou DAMU a do následného angažmá v plzeňském Divadle J. K. Tyla odešel se svou pozdější manželkou Janou Hlaváčovou. V roce 1963 se jim narodila dcera Tereza, bohužel dva roky poté byla Jiřimu diagnostikována roztroušená skleróza. Roku 1966 odchází do invalidního důchodu, tři roky nato v Ostravě umírá. Terezu později adoptoval druhý muž Jany Hlaváčové, Luděk Munzar. Jiří Michný se na filmo-

vém plátně objevil pouze dvakrát. Debutoval v easternu **Smrt v sedle** (1958) a filmovou kariéru zakončil dramatem **Obžalovaný** (1964), kde si zahrál svědka.

Otcem **Jana Faltýnka** (*12. 4. 1936, Ostrava) byl herec Arnošt Faltýnek, který ztvárnil víc než osmdesát filmových a televizních rolí, je tedy zřejmé, že Jan měl herectví v genetické výbavě. Vyučil se elektrikářem a od sedmnácti let byl osvětlovačem v teplickém divadle, kde brzy začal i hrát. Tam si ho také všiml hostující Oldřich Nový a nabídl mu práci v Praze. Poté Faltýnek prošel Městským divadlem v Příbrami a opět v hlavním městě divadly Jiřího Wolkera, S. K. Neumanna a Městskými divadly pražskými. Filmaři si ho všimli velmi záhy. V dramatu **Naděje** (1963) dostal roli výčepního, ve **Smrti na Jehle**, jedné ze tří povídek filmu **Zločin v dívčí škole** (1965) hrál horolezce. Vedlejší role se zhostil v komedii o vzácném tetování **Muž, který stoupl v ceně** (1967) a detektivem byl v rodinném snímku **Když má svátek Dominika** (1967). Ve válečném **Maratónu** (1968) tak trochu

Jan Faltýnek ve filmu *Zločin v dívčí škole* (1965).

v pohádce **O princezně Jasněnce a létajícím ševci** (1987) zmateným komořím, v projektu Ludka Soboty **Nebát se a nakrást** (1999) hostem vernisáže a v **Pamětníci** (2009)

Zdeněk Hradilák ve filmu *Běž, ať ti neuteče* (1976).

fušoval do řemesla Otu Ševčíkovi roli německého okupanta, více se ale specializoval na příslušníky československých ozbrojených složek. V dramatu *Člověk není sám* (1971) byl sice pouhým řidičem StB, zato v *Cestách mužů* (1972) už to dotáhl na agenta. V rodinném filmu *Družina černého pera* (1973) se stal vojenským policistou, příslušníkem VB pak ve filmech *Tři nevinní* (1973), *Drahé tety a já* (1974), *Dým bramborové natě* (1976), *Neříkej mi majore!* (1981), *Zátah* (1984) a *Dva lidi v zoo* (1989). Od výše zmíněného debutu se hodně pohyboval i v restauračním prostředí. Ve filmech *Rodeo* (1972) a *Bíbr Grizzly* (1973) byl hostinským, v dramatu *Dvojí svět hotelu Pacifik* (1975) číšníkem, v psychologickém *Pomerančovém klukovi* (1975) kuchařem a v *Hrách pro mírně pokročilé* (1986) dokonce kabaretérem. Zahrál si i zahradníka v *Lekci* (1971), v muzikálu *Hvězda padá vzhůru* (1974) kouzelníka, rukojmí v *Motivu pro vraždu* (1974), řidiče ve filmech *Na konci světa* (1975) a *Neohlížej se, jde za námi kůň!* (1979), v *Zrcadle pro Kristýnu* (1975) manžela pacientky, v *Tak láska začíná...* (1975) kádrového referenta, v *Julkovi* (1979) majitele

biografu, v *Poprasku na silnici E 4* (1979) cihláře a v komedii *S tebou mě baví svět* (1982) taxikáře. Jan Faltýnek zemřel 12. prosince 1995 v Praze na rakovinu, kvůli níž přišel i o zrak.

22. 7. 1936 spatřil v Ostravě světlo světa tanečník, herec a mim **Jaroslav Čejka**. Ač dlouhá léta tančil na prknech Národního divadla v Praze, proslavil se zejména imitováním slepice, Tiny Turner a Charlieho Chaplina. V roce 2008 obdržel cenu Thálie za celoživotní dílo a poslední léta aktivního života strávil ve Směšném divadle Lučka Soboty. Ve filmech se objevoval v malých rolích, spojených většinou s jeho divadelním zaměřením. V muzikálu *Kdyby tisíc klarinetů* (1964) byl tanečníkem, v krimi *Alibi na vodě* (1965) měl roličku hosta a v cirkusovém dramatu *Lidé z maringotek* (1966) dubloval v klaunském kostýmu Jozefa Kronera. V *Nevěště* (1970) ztvárnil Chaplina, v *Ukradené bitvě* (1972) baleťáka, v *Trháku* (1980) osvědčenou slepici, v mafiánské parodii *Buldoc a třešně* (1981) číšníka, v *Putování Jana Amose* (1983) ješitu v Labyrintu světa, v dramatu *Poločas štěstí* (1984) byl striptérem transvestitou,

jedním z abiturientů. V nedokončeném filmu *Kluci, to je vila!* (1998), v němž plánuje komiksová postava Black Power zničit původní českou pohádku, ztvárnil čarodějnici. Projekt zkrachoval kvůli nedostatku financí a sporům producentů s rodiči účinkujících dětí. Jaroslav Čejka zemřel 11. 10. 2022 v Praze.

Zdeněk Hradilák (*13. 8. 1938, Ostrava) vystudoval obor režie na Vyšší filmové škole v Čimelicích, po vojně se ale rozhodl pro kariéru herce. Postupně hrál v divadlech v Pardubicích, Gottwaldově, Ostravě a v Městských divadlech pražských. Lze ho vidět v malých rolích v několika filmech. V krimi *Žirafa v okně* (1968) jako strážmistra VB, v trezorovém *Uchu* (1969) coby muže s vázou, v dramatu *Běž, ať ti neuteče* (1976) v roli ředitele Stavoprojektu, jako švagra ve *Skandálu v Gri-Gri baru* (1978) a otce ve filmu *Chlapi přece nepláčou* (1979). V *Trnovém poli* (1980) hrál podivína zvaného Zlatokop, v historickém snímku *Každému jeho nebe* (1981) malíře a literáta Emila Artura Longena. V *Mé lásce s Jakubem* (1982) byl předsedou KSČ, v *Zámku „Nekonečno“* (1983) vychovatelem v pastáku, ve *Výjimečné situaci* (1985) jako kapitán VB podruhé rozšířil řady moravskoslezských filmových policistů a v *Dobřím světle* (1986), v němž Karel Heřmánek vášnivě fotí nahé děvy, byl předsedou MNV. Zdeněk Hradilák zemřel 23. ledna 1988 v Praze.

Bert Schneider se narodil 14. 4. 1941 v Karvině. Od dětství toužil stát se pilotem, přísné zdravotní požadavky na toto povolání mu bohužel nedovolily vzlétnout. S herectvím začal bez uměleckého vzdělání po absolvování maturity

Zdeněk Sedláček ve filmu *Údolí věl*.

v oblastních divadlech v Chebu a Příbrami. U filmu se objevil ještě před třicítkou jako vrchní v muzikálu *Svatá hříšnice* (1970). Jeho následující role byly militantního typu, konkrétně dělostřelec ve *Dnech zrady* (1973) a zbrojnoš v *Noci na Karlštejně* (1973). V pozdějších letech si postavy válečnicků zopakoval ve snímcích *Zbraně pro Prahu* (1974), *Sokolovo* (1974), *Hvězda padá vzhůru* (1974), *Mys Dobré naděje* (1975) a *Osvobození Prahy* (1976). I on byl častým členem policejních složek, ať už esenbákem, či kriminalistou a to ve filmech *Zatýkač na královnu* (1973), *Tři nevinní* (1973), *Noc oranžových*

zaměstnancem firmy zprostředkávající výlety do minulosti, v *Panu Tau* (1988) barmanem. V dramatu *Horká zima* (1973) se stal chlápkem ve větrovce, v komedii *Jak utopit dr. Mráčka* (1974) kulturistou na plovárně a ve sci-fi pro mládež *Odyseus a hvězdy* (1976) svatebčanem. Bert Schneider v roce 2023 oslavil osmdesáté druhé narozeniny.

René Gabzdyl (*25. 7. 1943, Ostrava) zamířil po maturitě na Univerzitu Palackého v Olomouci, aby tam nejen čtyři roky studoval biologii a zeměpis, ale zároveň se jako zpěvák, textař, tanečník a choreograf stal součástí amatérského

manci *Jakou barvu má láska* (1973) televizního hlasatele, ve sci-fi *Zítřku vstanu a opařím se čajem* (1977) pilota, v *Poprasku na silnici E 4* (1979) cihláře, v rodinném hororu *„Babičky dobijte přesně!“* (1983) opraváře. Ve slavných *Třech veteránech* (1983) splynul s davem jako zarostlý muž, naopak nepřehlédnutelný byl jako paša v *Amadeovi* (1984). René Gabzdyl zemřel 30. prosince 2005 v Praze.

Zdeněk Sedláček se narodil 3. 7. 1950 ve Frenštátě pod Radhoštěm. Roku 1969 odmaturoval na taneční Státní konzervatoři v Praze a poté absolvoval herectví na pražské DAMU.

ohňů (1974), **Osud jménem Kamila** (1974), **Čekání na déšť** (1978), **Čas pracuje pro vraha** (1979), **Městečko** (2003) a příslušníkem VB byl i v oblíbené komedii **Zítřka to roztočíme, drahoušku...!** (1976). Zahrál si i jiná povolání. V **Kronice žhavého léta** (1973) byl honákem, ve **Výstřelech v Mariánských Lázních** (1973) obhájcem, v komedii **Tři chlapi na cestách** (1973) mechanikem, v satirě **Hroch** (1973) básníkem, v únorových propagandách **Dvacátý devátý** (1974) a **Vítězný lid** (1977) dělníkem a anglickým atašé, v **Malé mořské víle** (1976) podmořským ceremoniářem, ve sci-fi **Zítřka vstanu a oparím se čajem** (1977)

divadla Skumafka. Vysokoškolská studia hodil za hlavu, jakmile dostal nabídku na roli v divadle Semafor. Jeho filmografie započala rolí mladíka ve výstavní síni v komedii **Dívka s třemi velbloudy** (1967). Objevil se i v trezorovém **Pastáku** (1968), poté v sondě do zákulisí populární hudby **Bylo čtvrt a bude půl** (1968) ztvárnil muzikanta, což si zopakoval ve své poslední filmové roli v komedii **Můj hříšný muž** (1986). V **Případu pro začínajícího kata** (1969) ztvárnil povaleče, ve filmech **Flirt se slečnou Stříbrnou** (1969), **Hry lásky šalivé** (1971) a **Rusalka** (1977) pak využil své taneční dovednosti. V **Nevěstě** (1970) hrál herce, v ro-

Ve filmu se objevil poprvé jako šestnáctiletý, coby dvanáctiletá verze hlavního hrdiny (Petr Čepek) v **Údoli včel** (1967). Jeho druhou filmovou rolí byl syn předsedy v dramatu **Den sedmý, osmá noc** (1969), následovala postava tanečníka v **Hrách lásky šalivé** (1971), trojrole Lojza, svazák a pozůstalý v dramatu **Cesty mužů** (1972), kolem motokrosu se motal v **Rodeu** (1972), v **Pavlínce** (1974) byl zjizveným vojákem a postavou jménem Roman ve snímku **Požáry a spáleniště** (1980) svou filmovou kariéru uzavřel. 6. 3. 2000 v Brně podlehl rakovině.

« zpět na začátek